

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΒΛΑΣΦΗΜΟ ΕΡΓΟ «Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ»

Δέν προλάβαμε νά αναπνεύσουμε από τό ψηφισθέν αίσχρό νομοθέτημα περί αλλαγής του φύλου, από τήν ηλικία μάλιστα τῶν 15 ἐτῶν, καί ἰδοῦ μιά νέα βλασφημία, μεμιγμένη μέ αίσχρότητα, παίζεται στήν πατρίδα μας ὡς θεατρικό ἔργο. Ἡ παράσταση φέρει τόν προκλητικό τίτλο «Ἡ ὥρα τοῦ διαβόλου». Ἡ παράσταση αὐτή ὑβρίζει μέ χυδαιότητα τά θεῖα πρόσωπα τῆς πίστεώς μας, τόν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό καί τήν Πάναγγο Αὐτοῦ Μητέρα, τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τήν Παναγία μας. Στήν νέα αὐτή βλασφημία κατά τῆς πίστεώς μας δέν πρέπει νά μείνουμε ἀδιάφοροι, ὅπως δέν θά μέναμε βέβαια ἀδιάφοροι, ἂν ἔβριζαν ἐμᾶς ἢ οἰκεῖα μας ἀγαπητά πρόσωπα. Ἀλλά ἀσυγκρίτως ἀνώτερος ἀπό τά ἰδικά μας ἀμαρτωλά πρόσωπα εἶναι ὁ Θεός μας, εἶναι ἡ πίστη μας, τήν ὁποία πρέπει νά ὁμολογοῦμε, ὅταν προσβάλλεται. Ἡ σιωπή καί ἡ ἀπάθειά μας, ὅταν ὑβρίζεται ἡ πίστη μας, δείχνει τήν ἀδιαφορία μας, δείχνει ὅτι δέν ἔχει μιλήσει δυνατά στήν καρδιά μας ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Ὅπως ἐνόησα τό βλάσφημο αὐτό ἔργο, ὁ συνθέτης του θέλει νά δώσει σ' αὐτό καί φιλοσοφικό ἐπικάλυμμα, διά νά ἐντυπωσιάσει τάχα. Κατά βάθος στό ἔργο του ὁ συνθέτης ἀμφισβητεῖ τό καλό, ὅπως καί τό κακό, καί δέχεται ὅτι τό καλό ἔχει μέσα του κακό, ὅπως καί τό κακό ἔχει μέσα του τό καλό. Δηλαδή δέν ὑπάρχει καλό ἢ κακό. Αὐτό ὅμως ἀντιτίθεται σφόδρα πρὸς τήν διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία παρουσιάζει κεχωρισμένα τό καλό καί τό κακό, λέγοντάς μας νά ἀποφεύγουμε τό κακό καί νά πράττουμε τό καλό. Τό ἔργο συγχέει αὐτά τά δύο καί ἐνθυμούμεθα ἐδῶ τόν λόγον τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, ὁ ὁποῖος λέγει «*οὐαὶ οἱ λέγοντες τό πονηρόν καλόν καί τό καλόν πονηρόν, οἱ τιθέντες τό σκότος φῶς καί τό φῶς σκότος*» (Ἠσ. 5,20). Ἡ Ἐκκλησία τόν πεπρωκότα κακό ἄνθρωπο μέ τά ἱερά της Μυστήρια τόν κάνει ὄχι ἀπλῶς καλό, ἀλλά ἅγιο. Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ἁγίους καί πρῶτιστα πάντων τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τήν Παναγία. Ἐπειδή ὅμως βάση τοῦ ἔργου εἶναι, ὅπως εἶπαμε, ὅτι δέν ὑπάρχει καλό ἢ κακό, ὁ συνθέτης τοῦ ἔργου παρουσιάζει τόν διάβολο νά μιγνύεται σαρκικά μέ τήν Μαρία, ὅπως τήν λέει (πρόκειται ἀσφαλῶς γιά τήν Παναγία μας). Τό καταλαβαίνετε τώρα, ὦ χριστιανοί, ὅτι τό ἔργο εἶναι καί βλάσφημο καί αίσχρό συνάμα. Ἐδῶ βλέπουμε ὅτι ὁ συγγραφέας κινεῖται στό παλαιό ἀμάρτημα πού ἐπέφερε τόν κατακλυσμό. Στήν μίξη δηλαδή τῶν καλῶν καί τῶν κακῶν, τῆς καλῆς γενεᾶς μέ τήν κακή γενεά (βλ. Γεν. 6,1). Γι' αὐτό τό ἀμάρτημα εἶπε ὁ Θεός, «*οὐ μή καταμείνη τό πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις, διά τό εἶναι αὐτούς σάρκας*» (Γεν. 6,3). Καί ἦλθε ὁ κατακλυσμός. Ναί! Ὁ κατακλυσμός, γιά τόν ὁποῖο ὁμιλοῦν καί ἐξωβιβλικά κείμενα, ἔγινε γιά τήν μίξη τῆς καλῆς γενεᾶς μέ τήν κακή γενεά, τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ, ὅπως τό θέλει τό βλάσφημο ἔργο, τό ὁποῖο παίζεται στήν ἁγιασμένη πατρίδα μας.

Ἐμεῖς, ὡς τοπική Ἐκκλησία Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως, κλῆρος καί λαός, ἐκφράζουμε τόν πόνο μας καί τήν ἀγανάκτησή μας πρὸς τό ἔργο αὐτό. Ἀκόμη δέ ἐκφράζουμε καί τόν φόβο μας, μή μᾶς ἐγκαταλείψει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ γι' αὐτά τά ἄνομα καί αίσχρά πού συμβαίνουν στήν ὀρθόδοξη χώρα μας, μέχρι σημείου ἡ ἀνηθικότητα νά θεσπίζεται ὡς νόμος καί νά κυβερνᾷ, καί μέχρι σημείου – ὅπως τό κάνει καί τό αίσχρό ἔργο πού παίζεται – νά συμπλέκουν τήν αίσχρότητα μέ τά Τίμια καί Ἁγιασμένα Πρόσωπα τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας μας, χωρίς μάλιστα νά ἀκούεται καί ἡ ἔντονη διαμαρτυρία τῶν χριστιανῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν.

† Ὁ Μητροπολίτης Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας